

Серія «Шкільна бібліотека української та світової літератури» заснована в 2010 році

Переклад з англійської

Ю. В. Лисенка

Художнє оформлення

та адаптація ілюстрацій Beatrix Potter

Є. В. Вдовиченка

Поттер Б.

П64 Казка про білчена Горіхама. Казка про Джеміму Качку-О'Зерну / Beatrix Potter; пер. з англ. Ю. В. Лисенка; худож.-оформлення та адаптація ілюстрацій Beatrix Potter Є. В. Вдовиченка. — Харків: Фоліо, 2019. — 127 с.: іл. — (Шкільна бібліотека української та світової літератури).

ISBN 978-966-03-5461-6

(Шкільна бібліотека української та світової літератури).

ISBN 978-966-03-8919-9.

Елен Beatrix Potter (1866—1943) — популярна англійська дитяча письменниця й талановита художниця. Скільки себе пам'ятала, вона завжди любила малювати, а ще любила тварин і без кінця малювала саме їх. У її малюнках пухнасті звірятка обзаводилися іменами, модно одягалися, одружувалися, мали дітей... Так поступово складався неповторний стиль прекрасної художниці. Пізніше Поттер почала писати про своїх вихованців дивовижні історії. Її чарівні казки про звірят, милі та добрі, з чудовими малюнками, люблять діти і дорослі у всьому світі, їх перекладено 35 мовами.

До цієї книжки увійшли «Казка про Тімоті Навшпинька», «Казка про білчена Горіхама», «Казка про Джеміму Качку-О'Зерну», «Казка про містера Джеремі Фішера», «Віршики для маляток від Сесілії Парслі» та «Віршики для маляток від Мишки Ласунки». Всі вони проілюстровані самою Beatrix Potter.

Всесвітньо відомі казки виходять у новому перекладі українською.

УДК 821.111-93

ISBN 978-966-03-5461-6

(Шкільна бібліотека української та світової літератури)

ISBN 978-966-03-8919-9

© Ю. В. Лисенко, переклад українською, 2019

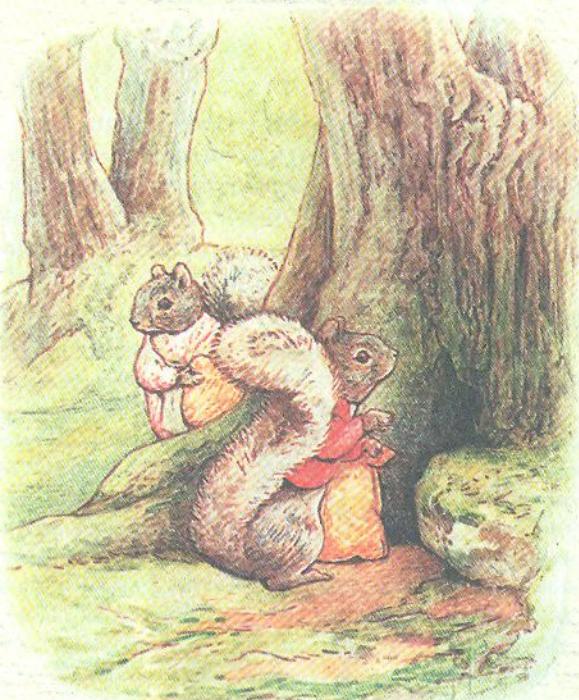
© Є. В. Вдовиченко, художнє оформлення, адаптація ілюстрацій Beatrix Potter, 2019

Видавництво «Фоліо», марка серії, 2010

КАЗКА ПРО ТІМОТИ НАВШПИНЬКА

Моїм незнайомим маленьким друзям,
включно з Монікою

Жив-був собі якось містер Тімоті на прізвисько
Навшпинько. Він був товстенькою й порядною сірою

білкою і мешкав високо на дереві у кубельці з покрівлею з листя. І була в нього маленька білочка-жіночка, яку звали Файна.

Якось Тіммі Навшпинько сидів на гілці, помахуючи хвостом і радіючи приємному вітерцеві.

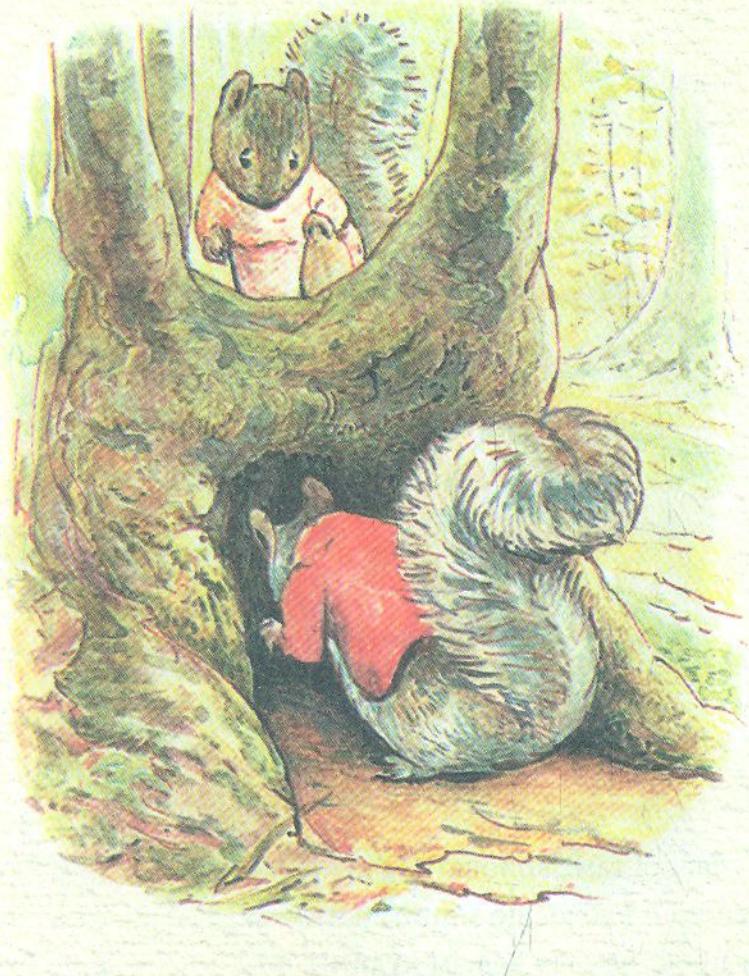
— Жіночко Файночко, — погукав він, — горіхи вже дістigli, нам треба зробити запаси на зиму й весну.

Файна саме конопатила покрівлю мохом: — Ми так утеплили кубло, що міцно спатимемо всю зиму. — Тоді ми прокинемося зовсім худими, а їсти весною не буде чого, — відповів передбачливий Тімоті.

Коли Тіммі й Файна Навшпиньки зайшли в зарості ліщини, то побачили, що там вже було чимало інших білок.

Тіммі зняв свою куртку і повісив її на сучок. Вони спокійно собі працювали окремо від решти.

Кожного дня вони робили кілька ходок і назбиралі багацько горіхів. Вони носили їх у лантухах і складали у кількох порожніх усередині пнів неподалік від дерева, на якому збудували собі кубло.

Коли пні були вже заповнені, вони почали висипати свої лантухи в дупло високо на дереві, в якому колись мешкав дятел. Горіхи з торохкотінням летіли кудись униз, униз, униз.

— А як ти збираєшся їх звідтіля діставати назад?
Це ж як якась копилка! — сказала Файна.

— Поки весна прийде, я буду куди худішим, люба моя, — відповів Тіммі Навшпинько, зазираючи у дупло.

А назбирали вони справді дуже багато — тому що вони не губили своїх горіхів! Білки, які закопують свої припаси в землю, втрачають більше половини, бо не можуть потім пригадати місця.

